

РЕШЕНИЕ

№ 460

гр. Б., 30.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на седми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова
Моника Христова

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Моника Христова Въззивно гражданско дело
№ 20221200500465 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК и е образувано по въззивна жалба с вх.№1777/12.04.2022г., подадена от „МБАЛ – И.С.“ ЕООД срещу решение № 60 от 30.03.2022г., постановено по гр.д.№ 851/2021г. по описа на РС Г.Д. в частта, с която е отменено уволнението на А. К., в частта, с която същата е възстановена на длъжността „домакин“, в частта, с която ответникът е осъден да заплати на ищцата сумата от 5508 лева – обезщетение по чл. 255, ал.1 от КТ, както и в частта за разноските.

По делото е постъпила и въззивна жалба с вх.№1823/14.04.2022г., подадена от А. К. срещу решение № 60 от 30.03.2022г., постановено по гр.д.№ 851/2021г. по описа на РС Г.Д. в частта, с която е уважена насрещната искова молба и жалбоподателката е осъдена да заплати сумата от 712,34 лева – недължимо заплатено трудово възнаграждение за м. 03.2021г., ведно със законна лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане.

Недоволен от постановения акт в обжалваната му част жалбоподателят „МБАЛ – И.С.“ ЕООД твърди, че крайният извод на съда, че работодателят не е упражнил надлежно правото си да извърши подбор, е неправилен. Посочва,

че съдът не е съобразил факта, че ищцата е отказала да заеме всички длъжности, различни от съкратената. Посочва още, че РС е възстановил ищцата на длъжност „домакин“, която вече не съществува. Липсват мотиви на съда относно направените от ответника възражение и твърдение във връзка с направения подбор. Според жалбоподателя решението между кои служители да бъде подбора е на работодателя и не подлежи на контрол, като длъжностите, с които тя е била подбрана, са останалите сходни в административно-стопанския блок. Твърди, че основателно не е извършен подбор между ищцата и длъжностите „хигиенист“ и „работник кухня“, доколкото при първия подбор не е имало такива щатни бройки, а отделно от това, ищцата е отказала да заеме предложените ѝ длъжности. Посочва, че РС е подходил формално при преценката за подбора, като не е обсъдил трудовата дисциплина на уволнената работничка, както и изложеното от комисията относно личността ѝ и тази на другите служители. Оспорва и изводът на съда, че не са ясни критериите, по който е извършен подбора, колкото същите са законодателно уредени в чл. 329, ал.1 от КТ. Твърди че, неправилно е уважен искът за обезщетение, като развива съображения в тази насока. Иска отмяна на решението в обжалваната му част и постановяване на ново, с което да бъдат отхвърлени предявените искове, както и присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор от ищцата по делото, с който твърди, че постановено решение е правилно, а жалбата – неоснователна. Излага доводи, че по делото е доказано антидатиране на двата протокола за подбор, като развива подробни съображения. Твърди, че ТР 5/26.12.2021г. е неприложимо, тъй като е постановено след заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение. Посочва, че извършените подбори са незаконосъобразни, като от свидетелските показания не става ясно какви критерии са използвани. Излага доводи, че не е доказано от работодателя необходимост от съкращаване на щата, като мотиви в този смисъл липсват както в решението на Общинския съвет, така и в процесната заповед. Оспорва твърдението на работодателя, че ищцата е била пет месеца в самоотлъчка, като това се потвърждава от заплатеното ѝ възнаграждение за април и от подадените декларации до НАП. Твърди, че не са спазени изискванията на чл. 333, ал. 1 от КТ. Моли за потвърждаване на решение в обжалваната му част и за присъждане на сторените по делото разноски.

В жалбата, подадена от А. К., се твърди, че решението в обжалваната му част е неправилно и незаконосъобразно. Оспорва показанията на св. Вангелова, че заплащането на трудовото възнаграждение за месец март 2021г. е станало погрешка. Твърди, че липсват доказателства по делото, че ищцата не е била на работа през процесния период. Оспорва твърдението, че в 5-те месеца, считано от решението, с което щатът е съкратен, до получаване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, същата е била в „отлъчка“ и е отсъствала от работа. Твърди, че поведението на ищцата е било напълно добросъвестно, поради което са налице и предпоставките на чл. 271 от КТ. Моли съда за отмяна на решението в обжалваната му част.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор от ответника по делото, с който твърди, че постановено решение по отношение иска за недължимо платено трудово възнаграждение за м. Март 2021г. е допустимо, валидно и правилно. Посочва, че изложените в жалбата доводи са ирелевантни за възникналия спор. Развиват се подробни съображения относно правилността на първоинстанционното решение по отношение на насрещния иск. Оспорва приложимостта в случая на чл. 271 от КТ, тъй като ищцата е била недобросъвестна – не се е явявала на работа. Моли съда за отхвърляне на депозираната жалба.

Съда след като прецени наведените от страните доводи, при съобразяване на акта, чиято отмяна се иска, закона и всички останали обстоятелства по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

Обсъждането на събрания доказателствен материал, заедно и по отделно, налага извода за правилно установена от РС фактическа обстановка, кореспондираща с доказателствения материал.

Между страните не се спори, а и от събраните писмени доказателства се установява, че ищцата е работила в ответната МБАЛ „И.С.“ гр.Г.Д. въз основа на трудов договор №64/20.11.2015 г. Към 2020г. тя е заемала длъжността „домакин“ въз основа на допълнително споразумение № 81/18.05.2020 г. С допълнителното споразумение ищцата е преназначена за неопределено време от длъжност „домакин на стол“ на длъжност „домакин“ в категория „помощен персонал“, с основно трудово възнаграждение от 680 лева и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит от 35%.

На 11.12.2020 г. управителят на МБАЛ „И.С.“ гр.Г.Д. издал заповед № 1076, с която наложил на А. К. дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ във връзка с установи липси в кухнята, за която отговаря, след извършена инвентаризация. На същата дата заповедта била връчена на ищцата за запознаване в кабинета на управителя. К. се запознала с нея и отказала да я подпише, което било удостоверено с подписите на тримата свидетели - Е.С., М.В. и Е.Г.. Заповедта не е обжалвана и е влязла в сила.

По молба на ищцата К. и видно от заповед № 1076 от 11.12.2020 г., последната била 12 дни отпуск, считано от 12.12.2020 г. до 04.01.2021 г.

След изтичане на разрешеният ѝ отпуск, ищцата не се явила на работа. С писмо изх. № 93-00-131/04.02.2021 г. управителя на МБАЛ „И.С.“ ЕООД поискал обяснение за отсъствието □ за периода - 05.01.2021 г. до 04.02.2021 г. К. получила писмото, като на разписката отбелязала, че го получава с особено мнение и възражение. Обяснения не дала за отсъствието си.

С решение № 185 от 18.12.2020 г. от протокол № 17 от събрание на Общински съвет гр.Г.Д. е утвърдена структура, численост и разпределение по звена на персонала на МБАЛ „И.С.“ ЕООД, гр.Г.Д.. В новото щатно разписание длъжността „домакин“ била съкратена. По делото е представено и предходното щатно разписание на болницата, от което се установява, че в МБАЛ „И.С.“ ЕООД, гр.Г.Д. е имало само едно щатно място за длъжността „домакин“.

На 26.01.2021 г. и във връзка с така промененото щатно разписание, управителя на МБАЛ „И.С.“ отправил до ищцата предложение да бъде преназначена от длъжност „домакин“ на длъжност „работник кухня“ за неопределено време. К. приела писмото, изпратено □ по пощата, като на обратната разписка записала, че го приема с особено мнение. На 03.02.2021 г. в ответната болница постъпило становище от ищцата, която заявява, че във връзка с предложението за заемане на друга длъжност, поради ново щатно разписание, смята, че доколкото вече ѝ е предявена заповед за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение на осн. чл.193, ал.1 от КТ, то не може да се прекрати на друго правно основание.

На 16.02.2021 г. управителя на МБАЛ „И.С.“ ЕООД отново отправил до ищцата предложение да бъде преназначена на друга длъжност, този път от длъжност „домакин“ на длъжност „хигиенист“ за неопределено време.

Писмото било изпратено до К. по пощата с обратна разписка, като на нея К. записала, че приема писмото с особено мнение и възражение. На 22.02.2021 г. в ответната болница постъпило становище от ищцата, която заявява, че във връзка с предложението за заемане на друга длъжност, поради ново щатно разписание, смята, че доколкото вече ѝ е предявена заповед за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение на осн. чл.193, ал.1 от КТ, то не може да се прекрати на друго правно основание.

Предвид горното управителят на МБАЛ „И.С.“ назначил комисия, която да извърши подбор между лицата, заемащи длъжността „домакин“ и други на сходни длъжности. След сравнение между ищцата и лицата, заемащи длъжността „перач“ и „готвач“, комисията достигнала до крайния извод, че с оглед професионалните качества и отношения в трудовия колектив, следва да се прекрати трудовото правоотношение с А. К..

Във връзка с декларация, подписана от ищцата на 20.03.2020 г., в която е посочено, че страда от захарна болест, с писмо № 93-00-203/26.02.2021 г. от нея е поискано да представи доказателство за това си заболяване, като ищцата не представила исканите документи. Поради това на 09.03.2021 г. от страна на ответното дружество било отправено до ТЕЛК Б. искане да бъде предоставено мнение за прекратяване на трудовото правоотношение с А. К.. Съгласно експертно решение № 0926/12.04.2021 г. на ТЕЛК е прието, че посоченото заболяване – захарна болест е недоказано, а лицето не попада под закрилата на Наредба № 5/20.02.1987 г., чл.1, т.3.

По искане на управителя на ответната болница с писмо изх. № 21041279/12.05.2021г. Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Б. дала на МБАЛ „И.С.“ ЕООД, гр.Г.Д. предварително разрешение за прекратяване на трудовото правоотношение с А. К., на длъжност „домакин“, на основание чл.328, ал.1, т.2, предл.2 „съкращение на щата“ от КТ.

Със заповед № 362/14.05.2021 г. управителят на МБАЛ „И.С.“ ЕООД, гр.Г.Д. назначил комисия, която да извърши нов подбор по чл.329 от КТ, поради отдалечеността във времето от предходния. Комисията достигнала до крайния извод, че с оглед професионалните качества и отношения в трудовия колектив следва да се запазят трудовите правоотношения с Я.Д.Г., З.С.П., И.Р.М., МИ.С. и Я.П.И., а да се прекрати трудовото правоотношение с А. К..

Във връзка с извършения подбор, на 20.05.2021 г. до ищцата е

отправено 30 дневно предизвестие за прекратяване на трудовото й правоотношение на основание чл.328, ал.1, т.2, пр.2 от КТ. Със същото писмо ищцата е уведомена, че предизвестieto няма да бъде спазено и ще й бъде изплатено обезщетение на основание чл.220, ал.1 от КТ. Предизвестieto е получено от А. К. на 21.05.2021 г.

На 20.05.2021 г. управителя на МБАЛ „И.С.“ ЕООД, гр.Г.Д. издал процесната заповед № 374, с която било прекратено трудовото правоотношение на ищцата, на основание чл.69, ал.2, т.3 от Закона за лечебните заведения, чл.335, ал.1 от Кодекса на труда, чл. 328, ал.1, т. 2, пр.2 от КТ във връзка с чл. 326, ал. 2 от КТ, считано от деня на връчване на заповедта. С тази заповед е разпоредено на служителя да се изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 27 работни дни на осн. чл.224, ал.1 КТ, обезщетение за неспазено предизвестие на осн. чл.220, ал.1 от КТ и обезщетение за оставане без работа за 1 месец на осн. чл.222, ал.1 от КТ.

Заповедта е връчена на ищцата на 21.05.2021 г., която я подписала с отбелязване, че не е съгласна с основаниято за освобождаване.

Видно от представената служебна бележка от Агенция по заетостта ищцата останала без работа след уволнението до 15.03.2022 г..

На 23.04.2021 г. ответното дружество поради грешка изплатило на ищцата трудово възнаграждение за м.03.2021 г. в размер на 712.34 лева. С писмо изх.№ 93-00-399/05.05.2021 г. управителя на МБАЛ „И.С.“ ЕООД поискал от ищцата да възстанови неправомерно изплатеното й обезщетение за работна заплата за месец март 2021 г., когато не се е явявала на работа, получено от К. на 11.05.2021 г. с отбелязване, че е с особено мнение и несъгласие.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Депозираната въззивна жалба е допустима. Същата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт на първоинстанционния съд, от процесуално легитимирано лице и при наличието на правен интерес от обжалването.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася

служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

По делото са предявени за разглеждане при условията на обективно кумулативно съединяване, искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1- 3, вр. с чл. 328, ал. 1, т.2,. във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ, както и насрещен иск с правно основание чл. 55 от ЗЗД.

Едностранното прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата е извършено от ответника на основаниято по чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ-съкращаване на щата, което е видно от текстовата част на оспорената уволнителна заповед.

Законността на едностранното прекратяване от трудовото правоотношение се обуславя от проявлението на следните юридически факти: 1. съкращаване на длъжността или на съответната щатна бройка, т. е. на трудовите задължения, които тя включва, да е реално; 2. моментът на уволнението трябва да съвпада или да следва датата, на която е извършено реалното и фактическо съкращаване на щата; 3. компетентният орган да е взел по надлежен ред решение за съкращаване на щата и 4. работодателят да е извършил подбор по реда на чл. 329, ал. 1 от КТ, в случай, че се съкращава броят на работниците или служителите, заемащи дадена длъжност, а не се премахва тази длъжност.

С атакуваната заповед № 374/20.05.2021г. г., издадена на основание чл. 69, ал. 2, т. 3 от Закона за лечебните заведения, чл. 335, ал. 1 от Кодекса на труда, във връзка с чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 от Кодекса на труда и чл.326, ал. 2 от Кодекса на труда ясно е посочено основаниято за прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата – съкращаване на щата. Този извод се извежда, както от посочената разпоредба на чл. 328, ал.1, т. 2, пр. 2 от КТ в заповедта, така и от изрично посочените причина за прекратяване на договора – приетото ново длъжностно разписание на персонала в ответната болница, в което длъжността „домакин“ е съкратена. В случая се касае за безвиновно основание за уволнение и поради това в разпоредбите на КТ не са предвидени

изисквания за мотивиране на заповедта. В тази връзка е неоснователно възражението на ищцата, че заповедта не е мотивирана. От приложените по делото доказателства, както и от свидетелските показания, се установява по несъмнен начин, че към момента на прекратяване трудовия договор на ищцата с процесната заповед е налице реално съкращаване на щата на заеманата от ищцата длъжност. Видно от представеното длъжностно разписание на персонала в МБАЛ „И.С.“ е имало само една бройка за длъжността „домакин“. С решение от 18.12.2020г., обективизирано в Протокол № 17 на Общински съвет на Г.Д., е утвърдена структурата, числеността и разпределението на персонала в ответната болница, като видно от него длъжността „домакин“ липсва – същата е съкратена.

Спорът във въззивното производство е концентриран върху законосъобразността на извършения подбор. В тази връзка настоящият състав не споделя доводите на РС, че извършеният от работодателя подбор е незаконосъобразен поради следните съображения:

Съгласно ТР № 3/2012 г. на ОСГК на ВКС при съкращаване на единствена щатна бройка работодателят може да уволни съответния работник или служител, заемащ тази длъжност, или да направи подбор между него и друг /други/, заемащ близка или сходна длъжност т.е. извършването на подбор не е задължително. Ако правото на подбор обаче бъде упражнено от работодателя, то работникът или служителят може да оспори уволнението във връзка с проведения подбор т.е. при извършен подбор, когато същият не е бил задължителен, то съдът е длъжен да упражни контрол за законосъобразност на същия.

Съгласно чл. 329 от КТ при упражнено право на подбор се уволнява работник или служител, която длъжност не се съкращава. В настоящия случай работодателят не е упражнил правото си на подбор, доколкото ищцата е уволнена от длъжност, която се съкращава. Поради това не следва да бъде извършвана преценка относно законосъобразното упражняване на правото на подбор. В този смисъл е и практика на ВКС /решение № 178/09.12.2020г. на ВКС по гр.д. № 4123/108г., III ГО, по описа на ВКС/. Тъй като жалбоподателят не е упражнил правото си на подбор, то уволненият работник не може да оспорва уволнението като незаконно, поради това, че работодателят е уволнил него, а не е използвал правото си на подбор, като

уволни някой друг работник, чиято длъжност не се съкращава. Аргумент в тази насока е и практиката на ВКС, съгласно която не съществува пречка, дори ако е работодателят е назначил комисия за извършване на подбор, същият да извърши действия по прекратяване на трудовото правоотношение с работника/служителя, чиято единствена длъжност се съкращава, като в този случай се откаже от правото си на подбор /решение № 254/05.02.2021г. по гр.д. № 1172/2020г., IV ГО, по описа на ВКС/.

С оглед на горното първа инстанция правилно и приела, че длъжността на ищцата, която е била единствена щатна бройка, е реално съкратена, като решението е взето от компетентен орган, но е стигнала до неправилен извод, че е работодателят е упражнил правото си на подбор и то незаконосъобразно. В тази връзка неотносими са всички възражения на ищцата във връзка с незаконосъобразността на подбора, доколкото такъв не е извършван.

Направеното в отговора на въззивната жалба възражение за неспазване на предпоставките, визирани в чл. 333 от КТ, съдът намира за неоснователно.

Видно от представената по делото декларация на А. К. от 20.03.2020г. същата е декларирала, че страда от захарна болист. Предварителната закрила работници и служители, които страдат от болестите по Наредба № 5/1987 г. на МНЗ е засилена в сравнение с останалите случаи по чл. 333, ал. 1 КТ. Тя изисква предварително разрешение от инспекцията по труда, предхождано от мнение на ТЕЛК. Целта е да се ангажират и здравните органи, тъй като закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ е по здравни, а не по социални причини, както са останалите случаи по чл. 333, ал. 1 КТ. Достатъчно е работодателят да е поискал мнението на ТЕЛК и да го е изпратил на инспекцията по труда в разумен срок след получаването, за да изпълни задължението по чл. 333, ал. 2 КТ. В тази връзка съдът намира, че ответникът по делото е изпълнил това си задължение, като мнението на ТЕЛК, че заболяването на ищцата не е доказано, е изпратено до инспекцията по труда с писмо с изх. № 92-00-192/05.05.2021. С писмо от 12.05.2021 г. инспекцията по труда е дала разрешение ищцата да бъде уволнена по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ. Предвид горното съдът приема, че предварителната закрила по чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ е преодоляна, тъй като преди да издаде процесната заповед за уволнение е работодателят е получил изискваното от чл. 333, ал. 1 КТ предварително разрешение на Инспекцията по труда, а преди това е поискал мнението на

ТЕЛК по реда на чл. 333, ал. 2 от КТ.

При тези данни въззивният съд намира, че прекратяването на трудовото правоотношение на ищцата се явява законосъобразно, а предявеният иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 от КТ – неоснователен. Като акцесорни са неоснователни и исковете по чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ. Решението на първоинстанционния съд в тази му част следва да бъде отменено и вместо това постановено ново, с което предявените обективно кумулативно съединени искове бъдат отхвърлени.

По отношение предявения насрещен иск за възстановяване на недължимо заплатено трудово възнаграждение за м. 03.2021г. настоящият състав констатира следното:

Видно от приетото по делото заключение по изготвената съдебно-икономическа експертиза на ответницата по насрещния иск е изплатено трудово възнаграждение за м. Март 2021г. на 23.04.2021г. в размер на 712,34 лева. Правилно РС е приел, че през посочения период К. не е престирала труд. Това е видно от показанията на свидетелите, както и от допълнителното заключение по съдебно-икономическата експертиза, според което във ведомстите за месеците февруари, март и април 2021г. работните дни са отразени като самоотлъчка. Аргумент в тази насока са и твърденията на самата К., която в подадената от нея искова молба за отмяна на уволнението посочва, че договорното правоотношение е прекратено още през месец декември 2020г., като същата не е дала и обяснения по направеното запитване от работодателя защо не се явява на работа за периода 05.01.2021г. до 04.02.2021г.

Неоснователно е възражението на ответницата по насрещния иск, че приложение намира разпоредбата на чл. 271, ал.1 от КТ. Определящо за преценката дали работникът или служителят следва да върне сумите, които е получил, е субективното му отношение към основанията за получаването им и за да отпадне задължението му за връщане, достатъчно е да е имал съзнанието, че за него съществува правото да ги получи. Добросъвестен е този работник или служител, който не е знаел за липсата на правно основание за получаване на съответните суми. В настоящия случай К. е била със съзнанието, че за посочения период не е изпълнявала трудовите си задължения по трудовия договор с ищеца, доколкото самата тя твърди, че

трудовото правоотношение е прекратено още през месец декември 2020г., а заедно с това от свидетелските показания е видно, че същата не е престирала труд. Процесната сума е получена при начална липса на основание, ответницата не е полагала труд при ищеца за процесния период, поради което не ☐ се е дължало трудово възнаграждение, а сумата подлежи на връщане, и в случая не е приложима разпоредбата на чл. 271, ал.1 КТ/ ППВС№ 1/1979 г. В този смисъл и решение № 791/17.01.2011 г. на ВКС, по гр.дело № 271/2010 г., III ГО постановено в производство по чл. 290 ГПК.

Предвид съвпадението в крайните изводи на първа и въззивна инстанция, атакувания акт по отношение насрещния иск следва да бъде потвърден, а жалбата оставена – без уважение.

С оглед изхода на спора по искове по чл. 344, ал. 1, т.1, т.2 и т. 3 от КТ въззивникът МБАЛ „И.С.“ има право на разноски за двете инстанции. Пред първа инстанция по делото е представен договор за правна защита и съдействие, с който е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 1540 лв. с ДДС за защита, както по предявената срещу болницата искова молба, така и по насрещния иск. Доколкото с първоинстанционното решение е определено адвокатско възнаграждение по насрещния иск в размер на 500 лева, то съдът следва да присъди остатъка от претендираните разноски, а именно 1040 лева –адвокатско възнаграждение за първа инстанция по искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т.1, т.2 и т. 3 от КТ.

Пред въззивна инстанция съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК и договор за правна защита и съдействия от 05.07.2022г. е претендирано адвокатско възнаграждение в размер на 1540 лева, което следва да бъде присъдено с оглед изхода на делото по двете въззивни жалби.

Воден от горното, Б.ският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 60 от 30.03.2022г., постановено по гр.д.№ 851/2021г. по описа на РС Г.Д. в частта, с която са уважени предявените от А. Б. К. искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1-3 КТ, във вр. с чл. 225 ал. 1 от КТ, както и в частта за разноските и вместо него в тези части

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ обективно кумулативно съединените искове с правно основание чл. 344 ал. 1 т. 1-3 КТ, във вр. с чл. 225 ал. 1 от КТ, предявени от А. Б. К., ЕГН *****, срещу МБАЛ „И.С.“ ЕООД, ЕИК **, гр. Г.Д., общ. Б., с искане за: 1/ Признаване на уволнението за незаконно и отмяната на № 374/20.05.2021 г. на управителя на МБАЛ „И.С.“ ЕООД, ЕИК **, гр.Г.Д., обл.Б., с която на основание чл.69, ал.2, т.3 от Закона за лечебните заведения, чл.335, ал.1 от Кодекса на труда, във връзка с чл.328, ал.1, т.2, пр.2 във връзка с чл.326, ал.2 от КТ е прекратено трудовото правоотношение на А. К.; 2/ за възстановяването на ищцата на работа на заеманата преди уволнението длъжност - „домакин“ в МБАЛ „И.С.“ ЕООД ; 3/за осъждане на работодателя ответник да заплати на ищцата обезщетение по чл. 225 ал. 1 от КТ, за времето през което е останала без работа в резултат на незаконното уволнение, за срок от шест месеца, считано от датата на прекратяване на правоотношението - 21.05.2021г. до 21.11.2021г., в размер на 5508 лв., ведно със законна лихва за забава, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение до изплащането на същата.

ОСТАВЯ в сила решението в останалата му част.

ОСЪЖДА А. Б. К., ЕГН *****, от гр. Г.Д., обл. Б. да заплати на МБАЛ „И.С.“ ЕООД, ЕИК **, гр.Г.Д., обл.Б., сума в размер на 1040,00 лева /хиляда и четиридесет лева/, представляваща сторени разноски пред първа инстанция за адвокатско възнаграждение, както и сумата от 1540 лева /хиляда петстотин и четиридесет/ лева, сторени разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивна инстанция.

Решението по исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1-3 КТ, във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните при предпоставките на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК. Решението в останалата му част е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

